

ՓԱՍՏԱՆԻ ՄԱՐՏԻ 31

ՄԱՐՏ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի, կես տարեկան 6 ռուբլի.
Առանձին համարները 5 կոպեկով.
Թիֆլիսում գրվում են միայն խմբագրատան մեջ.
Մեր հասցեն. Тифлиς, Редакция „Мшакъ“.
Կամ Tiflis, Rédaction „Mschak“.
ՏԵԼԵՓՈՆ. № 253.

Խմբագրությունը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(բացի կիրակի և տոն օրերից).
Յայտարարութիւնները ընդունվում է ամեն լեւուով.
Յայտարարութիւնների համար վճարում են
խաւքանիւր բառին 2 կոպեկ.
ՏԵԼԵՓՈՆ. № 253.

ՀԱՅԵՆԱԳԻՐ ԳՐԻԳՈՐ ԱՐԾՐՈՒՆԻ

ԲԱՅՎԱԾ Է ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

ՆԵՐԿԱՅ 1898 ԹԱԿԱՆԻ

ՄԱՐՏ

(26-րդ ՏԱՐԻ)

ԻՐԱԿԱՆԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԼՐԱԿՐԻ

ՓԵՏՐՎԱՐԻՑ «ՄՇԱԿ» ՀՐԱՏԱՐԱՎՈՒՄ Է ԱՄԵՆ ՕՐ ԲԱՅԻ ՏՕՆ ԵՒ ՏՕՆԵՐԻՆ ՅԱԶՈՐԻ
ՕՐԵՐԻՑ

«ՄՇԱԿ» տարեկան գինը թէ Ռուսաստանում և թէ արտասահմանում 10 ռուբլի է, տաճի և մէկ և տաճի անվանը՝ 9 ռ., ինն և ութ անվանը՝ 8 ռ., եօթ անվանը՝ 7 ռ., վեց անվանը՝ 6 ռ., հինգ անվանը՝ 5 ռ., չորս անվանը՝ 4 ռ., երեք անվանը՝ 3 ռ., երկու անվանը՝ 2 ռ., մի անվանը՝ 1 ռուբլի:

«ՄՇԱԿ»-ը գրվել կարելի է ՌՄԲԱԳՐԱՏԱՆԸ (Բաղարատա և Բարձրագույն փողոցների անկիւն): Կայտարարութիւնները ընդունվում են «ՄՇԱԿ»-ի գրական համար, և առհասարակ նամակներ և ծրարներ ուղարկելու, պէտք է գրվել հետևեալ հասցեով. ТИФЛИСЪ, редакция „МШАКЪ“, իսկ արտասահմանից՝ ТИФЛИС, Rédaction du journal arménien „MSCHAK“.

Յայտարարութիւնները ընդունվում են թէ հայերէն, թէ ռուսերէն և թէ օտար լեզուներով: Բառերը վճարվում է 2 կոպեկ:

ԲՈՎԱՆԳԱՎՈՒԹԻՒՆ

Պատերազմի նշաններ. ՆԵՐԿԱՅ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ.
—Հրատարակչական ընկերությունը ընդհանուր ժողովը. Մարտի ցուցանանքէս. Նամակ Գանձակից. Նամակ Սիմոնովից. Ներքին լուրեր. —ԱՐՏԱՐԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Նոր մերկայումներ. Նամակ Եղիպտոսից. Նամակ Ամերիկայից. Նամակ Պարսկաստանից. Արտաքին լուրեր. —ԽԱՆԻՆ ԼՈՒՐԵՐ. —ՀԱՆԱԳԻՐՆԵՐ. —ՔՐԻՍՏ. —ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆ ՆԵՐ. —ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ. Մէլքի աշխուհ:

ՊԱՏԵՐԱԶՄԻ ՆՇԱՆՆԵՐ

Վերջին հեռագիրները ստիպում են կարծել, որ ամերիկա-սպանիական պատերազմը անխուսափելի է: Պատերազմական այդ աղաղակները, որոնք այժմ թնդում են հիւսիսային Ամերիկայի Միացեալ Նահանգներում, անկասկած, հաստատում են մի իրողութիւն. քաղաքակիրթ մարդկու-

թեան ջղերը այլ ևս չեն կարողանում տանել այն սարսափելի զաւարճութիւնները, որոնցով արատաւորեց իրան Սպանիան: Պատմութեան խիստ, անողոր զատալձիւր չէ կարողացաւ խրատել այդ մի ժամանակ հզօր պետութիւնը. նա չէ կարողացաւ հասկանալ, որ ինկվիզիտիսի խարոյկները և կրօնական կոյր Փանոսի կոստիւթները պատճառ դարձան, որ նա կորցրեց իր հարուստ և լայնածաւալ զաւթականութիւնները, իսկ ծաղկած երկիրը ամայացաւ. նա չըմբռնեց, որ բռնութիւնը երբէք չէ կարող տիրապետութեան գրաւական լինել, և մարդկային նուիրական իրաւունքների բռնաբարութիւնը չէ կարող անպատիժ մնալ: Եւ Կուբա կղզին ոտքի կանգնեց նորից յիշեցնելու նրան այդ դառն ճշմարտութիւնը: Բայց ի՞նչու. Սպանիան չը հասկացաւ, և արդար ապստամ-

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ՄԵԼԻՔԻ ԱՂՋԻԿԸ

Բռնելով Մարթայի ձեռքից, նա գնաց: Երեւան լաց էր լինում, անդադար պահանջում էր իր տատին: Խեղճը դեռ աղաղակ էր դուրս եկել տանից. նրան տեսնում էր օտար մարդ, որ չունէր տատի քաղցր խոսքերը: Գիւղի մէջ նա սկսեց գոռալ, ընդդիմանալ. այլ ևս առաջ չէր դնում, իսկ Նազուհի դուրս քարշ էր տալիս նրան, որովհետեւ ուզում էր չուտ հեռանալ մարդկանցից: Հակառակի պէս այսօր շատ են մարդիկ դիւղամէջում և, ի հարկի, կը ծիծաղեն այդ զգալիւմ աղջկայ և այս նոր սրբի վրա: Եւ նա բարկացած քաղում էր փոքրիկ թևից: Բայց մի կին կանչեց.

—Խեղճ, չես տեսնում որ երեւան բոլոր է...
Սա ժամանակ նա յարձակվեց Մարթայի վրա, մի անխնայութեամբ գցեց նրան իր խոտի մէջ և սկսեց համբուրել. թափել նրա դէմքի վրա, սկսեց մատաղ դնալ նրան: Կանգ առնելով մի կտուրի ետեւում, նա զգուշութեամբ սրբ պատուովում էր այդ անգլխութիւնից. նա հեծեծում էր, միտք բերելով որ աղբանոցից մինչև այստեղ քաղց էր տուել երեխային ձիւնների միջով: Եւ նրա մէջ բռնկվեց գուրգուրանքի կատաղի ցանկութիւնը. արտասուքները հոսում էին նրա աչքերից, նա համարում էր այդ սառած ոտները, տաքացնում էր իր բերանի շունչով: Բաւական չէ համարելով այդքանը, նա պառկեցրեց նրան իր թևերի վրա և ոտները դրեց իր ծոցում... Ոչինչ ջանք նա չէր խնայում և համբուրում չունէ քաղց սկսեց, երբ երեւան մի քիչ համարաւորեց: Այլ ևս ժամանակ չը կորցնելով նա վազեկաւ գնաց դէպի բարձր, մի շունչով հասաւ մէլքի տան դռներին: Բայց մի

վայրկեան անդամ կանգ չարաւ աղաղակ, ինչպէս պայծառաւորում էր: Նա չը նայեց էլ, որ տեսնէ թէ ով կայ: Քեօսա-Մուխոմբը, որ արդէն դարձել էր մոտիկ մեծ քարի ետեւում, ձեռքերով նշան արաւ, հանդարտ կերպով շուտեցրեց, բայց ի՞նչու... Նազուհին հեղձով ներս վազեց, արագ բարձրացաւ վերև:

Բայց անելով առաջին պատահած դուռը, նա, դեռ ոչ դէմ չը տեսած, սկսեց խօսել.
—Ասում են որ շատ ես սիրում սրբերին... Ասա մէկը, նա նոր է, այսօր որբացաւ...

Երեխային զուգույն համար ներս տարաւ, դրեց գորգի վրա, բարձրացրեց գլուխը և այդ ժամանակ տեսաւ Գայիանէին, որ նստած էր իր մօր և Մէլքի մէջտեղ: Ձեռքը մեկնելով դէպի նրան, Նազուհի դուրսացրեց ձայնով աւելացրեց.

—Փէրին սպանեցին...
—Ի՞նչ ես ասում, գոչեց. Գայիանէն և թուաւ դէպի երեխան:

Նազուհին յետ քաղցից, կանգնեց դրան առաջ և մի խիստ ձայնով հրամայեց.

—Գուր չը գնա... Այնտեղ...
—Փէրին... Այն, Աստուած, ով սպանեց...

Այս անգամ Գայիանէի հարցը ուղղւած էր Մարթային: Բռնելով երեխայի ձեռքերից, նա նայեց նրա աչքերի մէջ և հասկացաւ: Թուին, անմեղ աչքերում ընացած արտասուքը վկայում էր որ այն, պատահել է մի սարսափելի բան:
—Ճշմարիտ է, մայր, ասաց Գայիանէն, տա-նիւրով երեխային իր մօր մօտ:—Տեսնում ես... Խեղճ Փէրին, խեղճ...

Բայց Մարթան լաց եղաւ. երբ հոգին չը կարողացան գրաւել նրան, և դուրս պրծնելով Գայիանէի ձեռքից, նա լեղապատառ բղաւեց և վազեց դէպի Նազուհին, որ խորն գրկեց նրան:

—Եւ ով պիտի անէր այդ բանը, հարցրեց Ան-նա-խաթմարը. —միթէ այդ խեղճն էլ ունէր թըշ-նամբ...

—Այո, խեղճ էր, ոչ դէմ վազուցիւմ անել էր կարող, կրկին Գայիանէն:—Ո՞ր անխեղճ...

բութիւնը զսպելու համար, նա կղզու ա-մեն կողմերում խաչեր անկեց և նրանց հովանու տակ կոտորեց հազարաւոր ան-մեղ մարդկանց, անպաշտպան կանանց և խեղճ երեխաներին ու ծերերին: Եւ երբ թշուառ կղզու հարեան և ազգակից մի երկիր, չը կարողանալով այլ ևս զսպել իր զայրոյթը, ձայն բարձրացրեց, երբ արդա-րութիւնը բողբոջ անլուր բռնութեան դէմ, Սպանիան իրան վիրաւորված զգաց և Ամերիկայի միջամտութիւնը՝ միջազգա-յին իրաւունքների խախտումն հրատարա-կեց:

Հին-Նախարհի միջազգային իրաւագի-տութեան և գիւյզմտտիայի տեսակետից, զուցէ դա «իրաւունքների խախտումն» հա-մարվի, բայց նոր աշխարհը այլ կերպ է բնութագրում միջազգային յարաբերութիւննե-րը և մարդկային իրաւունքները: Եւ այդ տեսակետը հասկանալու և մտքերի որա-մադրութիւնը Միացեալ Նահանգներում բնորոշելու համար, աւելորդ չէր հա-մարում առաջ բերել այն ճառը, որ այս օրերս խօսեց պաշտօնական և հեղինակա-ւոր մի անձ՝ սենատոր Փերսոնս ամերի-կական սենատում: «Մենք թշուառ հաստա-տել է, ասաց նա, որ սպանիական Վէյլեր զօրապետը դուրս քշեց գիւղերից դէպի քաղաքները 400,000 հոգի, մեծ մասամբ ծեր, կին և երեխայ, որոնցից 210,000 հոգի սովամահ եղան: Եթէ Միացեալ Նա-հանգները Կուբայի թշուառ ժողովրդի օգնութեան չը հասնեն, ոչ մի տեղից նրան օգնութիւն անող չի լինի: Սպանիացի-ները անկարող են յաղթել ապստամբնե-րին, իսկ ապստամբները անկարող են հե-ռացնել սպանիացիներին քաղաքներից: Եւ երբէք չեմ մոռանայ այն սոսկալի տեսա-րանները, որոնց ես ականատես էի կղզ-դում: աղամարդիկ, կանայք և երեխաներ մեռնում էին առանց զանգատի: Սպանիան

չօգտվեց այդ թշուառների օգնելու նպա-տակով նուիրված զուամարներից՝ նրանց փրկելու համար: Նա այդ չի անի և այ-սուհետեւ Միացեալ Նահանգները պէտք է պահեն նրանց: Զարմանալի է, որ շատերի աչքում մեր միջամտութիւնը տարօրինակ է թուում, բայց յիշեցէք, որ 20-րդ դարի շէմքում ենք կանգնած: Քրիստոս ապրեց երկրի վրա 1900 տարի սրանից առաջ, իսկ Սպանիան, որ կոչում է իրան քրիս-տոնեայ ազգ, խաչեր անկեց և ջարդեց նը-րանց հովանու տակ զանազան տեղերում աւելի շատ մարդիկ, քան երկրագնդի միւս բոլոր ազգերը միասին վեր առած: Թող Ներօպան ինչքան կամենում է՝ տանի Սպանիայի գոյութիւնը, բայց թող մի և նոյն ժամանակ Աստուած տայ, որ սպա-նիական բռնակալութեան և հարստահա-րութիւնների փերձին հետքը ջնջվի աշ-խարհի երեսից:

Ամերիկայի սենատորի բերանով խօսում է ոտնակոխ եղած իրաւունքը, խղճման-քը՝ բռնութեան դէմ: Խնդիր այնքան Կու-բային քաղաքական անկախութիւն տալը չէ, որքան մարդկութիւնը արատաւորող սարսափելի զաւարճութիւններին մի անգամ ընդ միշտ վերջ դնելը: Այդ դերը իր վրա է կամենում վերցնել ամերիկական ժողո-վուրդը: Ցանկանք, որ այդ նպատակը ի-րագործվի ոչ թէ պատերազմի միջոցով, որի հետեւանքները այնու ամենայնու սար-սափելի կը լինեն, այլ այն հաստատու-թեան օգնութեամբ, որ մեր դարի լաւա-գոյն մարդասէրները և բարոյախոսները համարում են իբրեւ միակ աջակ և ար-դար միջազգային վեճերի լուծման հա-մար: Դա միջազգային միջնորդ գաղա-րանն է:

Գայիանէի աչքերից երկու կաթիլ արտասուք ընկան: Նազուհին ցած դրեց Մարթային և մօ-տենալով մէլքի աղջկան, ասաց.

—Օ, դու ուրիշ կերպ ես խօսում... Դեռ չես թիւրքի կնիւր...

—Մենք ամենքս, մի հաստատ ձայնով պա-տակաւորեց Գայիանէն. —այստեղ աղջկի չը կայ, որ թիւրքի կին չը լինի... Միայն դու ես...

Նրան ընդհատեց աղջկայ կոպիտ ոտնոցը.

—Ե՛, բացաւանից նա:—Ե՛...
—Դիտեց, Նազուհի, ամենքս դիտեց, և որ:

բան լաց կղանք բնի համար: Եթէ տեսնէիր...

—Ի՞նչ համար...

—Քեղ համար, դու մեր քոյրն ես...

—Հիմա էլ դու ես խնթաւացել, մէլքի աղջկի...

—Ի՞նչպէս:

—Ասա այդ խօսքերը մարդկանց մէջ. ասա որ դու իմ քոյրն ես կամ ես եմ քո քոյրը...

Ո՞վ կը հաւատայ: Օ, դու խնթի ես...

—Մարդկանց կարծիքը մեզ համար ոչինչ է: Թող ինչ ուզում են, ասեն: Մենք...

Նա բռնեց Նազուհի ձեռքը, հանդարտ մօ-տեցրեց փոքրիկ պահարանին: Յետ ձգելով չի-վարադուրը, նա մատով ցոյց տուեց մեռաբա-նի թաշկինակների վրա դրած գիւղի, որի կաղնը զարդարված էր արծաթի խաչով:

—Ասա Աւետարան է, ասաց նա:—Այստեղ կանգնել են շատ աղջիկներ. ով համբուրել է սուրբ դիւրը, նա քոյր է դարձել...

—Ամենքը համբուրեցին...

—Միայն Նազուհին էր միտած. նա թիւրքերի հետ էր...

—Եւ դուք լաց եղաք նրա համար...

—Շատ:

Նազուհին երկու ձեռքը ներս տարաւ, վերց-րեց Աւետարանը և գողալով սեղանի նրան իր կրծքին: Ապա նայեց Գայիանէի հեղ, որան դէմքին, ինքն էլ ուրախացաւ, ծիծաղեց, և յան-կարծ, անսպասելի կերպով գլուխը թեքեց դէպի սուրբ դիւրը, բայց մինչև նրա չըթմալների

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՉԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵԱՆ ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ԺՈՂՈՎԱԸ

Մարտի 28-ին, չարաթ երեկոյեան, զուսպի դահլիճում կայացաւ Քիֆլիսի հայոց Հրատարակչական ընկերութեան ընդհանուր ժողովը: Նիստը բացվեց ժամի 9-ին, որովհետեւ մինչեւ այդ հարկ հաւաքվեցան մօտ 40 անդամներ: Նախ կարդացվեց անցեալ տարվայ ընդհանուր ժողովի արձանագրութիւնը, որ կազմված էր շատ մանրամասն կերպով: Ժողովականներից միայն մէկը, Աւետիք Արասխանեան, յայտնեց որ արձանագրութիւնը կազմված է տեղեկացիօղ կերպով, միակողմանի: Ով վերջին 4—5 տարիները ներկայ է եղել Բարեգործական կամ Հրատարակչական ընկերութեան ժողովներին, նա գիտէ որ պ. Արասխանեան երբեք չէ հաւանում արձանագրութիւնները և միշտ այն է ասում թէ իր մտքերը ուղիղ չեն արձանագրվում, այն էլ որ ոչ թէ սխալմամբ, այլ դիտմամբ: Ժողովը երկար ժամանակ դժգոհվեց պարսնի այդ յայտարարութեամբ, ոչ ոք չէր ուզում, որ Ա. Արասխանեանի մտքերը աղաւաղած միան պատմութեան մէջ, բայց ինչ անել: Առաջարկվեցան միջոցներ, բայց ոչ մէկն էլ չընդունեց ընդհանուր ժողովը: Գուցէ միակ լաւ միջոցը կը լինէր այն, որ պ. Արասխանեան գրէ իր ասածները և տայ քարտուղարին, բայց այդ միջոցը ոչ ոք չառաջարկեց: Դրութիւնը մնաց մի և նոյնը և մեր ընդհանուր ժողովների հետեւորդ կարող է ապագայում էլ ծառեր քանել իր մտքերը դիտմամբ աղծաւաղութեամբ:

Ընկերութեան հաշիւը, որ տրված է բաժանված էր անդամներին, ընդունվեց առանց երկար վիճաբանութիւնների: Ընկերութիւնը անցեալ 1897 թվին հրատարակել է 22 դրք, մի քանակութիւն, որ երբեք չէ եղել: Իսկ երկամսկան հաշիւը ներկայացնում է այսպիսի պատկեր. մուտք եղել է 7328 ռուբլի 71 կ., ծախս նոյնքան: Անցնելով խմբագրական մասնաժողովի գործունէութեան, ժողովը լսեց դարձեալ պ. Արասխանեանի մի նոր ծառը, որի մէջ, ի հարկէ, ոչ մի գոյն չը խնայվեց մասնաժողովի գործունէութիւնը վատաբանելու համար: Պատասխանեցին մի քանիսն, իսկ մէկը մինչեւ անգամ սկսեց ապացուցանել թէ Ա. Արասխանեան որպիսի անբարեխղճութեամբ է վերաբերվում փաստերին, ինչպէս է դիտմամբ ուրանում իր առջև դրված եկեմանական հաշիւը, իսկ սպիտակութիւններով է վարագործում իր իսկական նպատակը, որը ոչ թէ ընդադատելն է, այլ անուանարկելը: Պ. Արասխանեան, ի միջի այլոց, իբրեւ իր ասածների

համեմատ երկու խոշոր կաթիլ արտասուքներ ընկան արծաթապատ կաթիլ վրա...

—Իսկ մեր քոյրն ես, գուցէ Գայիանէն և պինդ գրկեց նրան:

Մի վայրկեան նրանք դուռն էին միմեանց գրկում: Նաղուհն խուլ հեկեկանքներ էր արձակում: Գայիանէն պինդ համբուրեց նրա ձեռքերը և ասաց.

—Լաջ չը լինենք, քոյրիկ: Հիմա ես կը պատմեմ ինչ ամեն ինչ...

—Ոչ, հարկաւոր չէ քո պատմութիւնը, ասաց Նաղուհն, դուք գաղով նրա գրկից: —Ինձ տար քո մօր մօտ:

—Բայց ո՞ր է Մարթան:

Նա քնած էր: Երկու աղջկանքը զգուշութեամբ ծածկեցին նրան ու դուրս գնացին:

Նաղուհն չորեք Աննա-Խաթունին առաջ և արտասուքները կուլ տալով, ասաց.

—Ինձ մի հայտնի, մէլքել կ'ին: Սո ուղում էի Զաքարիայ իմ մօրը: Ասան, այժմ ձեր դռները պինդ փակված են, չէ: Դու ծիծաղում ես: Մի-ծաղի կողմ չէ, ասան ինձ, պինդ են դռները:

—Պինդ են, պինդ են, ասաց Աննա-Խաթունը:

—Օ, դա լաւ է: Ամառը ես տեսայ ձեր պատերը, յիշում ես: Այժմ էլ նրանք այնպէս են, այժմ էլ ձեր տունը մի բերդ է:

—Այո, ոչինչ չէ փակվել այն ժամանակից:

—Շատ լաւ, ես իմա հանգիստ եմ: Մեր գիւղի տղամարդիկ ոչինչ են: Եթէ լինէր մի հատ սրտոտ մարդ, այժմ կը գնար դուրս և կը տեսնէր ձեր դռների առաջ, մեծ քարի ետեւում, մի զգուշիկ մարդ... Նա իմա էլ այնտեղ պիտի լինի. իմա էլ, երեւի, սատանայի աչքերով նայում է ձեր դռներին և սպասում է... ձանաչում ես Գեօսա-Մովսիսարին...

—Նրանի քեզ որ չես տեսել, չարոհակեց նա, երբ Աննա-Խաթունը գլխով բացասական նշան արեւ: —Հեռու այստեղից, մի թուրքի գիւղի մէջ, նա մի մեծ տուն ունի, որ լքն է աղջկաներով և կանանցով: Նա տարաւ ինձ այնտեղ:

Հաստատութիւն առաջ էր բերել փողոցում լսած մի լուր և ասաց թէ խմբագրական մասնաժողովը կատարել է մի կեղծիք, խաբել է մի հեղինակին: Նրանից պահանջեցին փաստ, հաստատութիւն: Երկար տատանումներից յետոյ, նա պատմեց որ մի պարոն, Ս. Քամախեան, ներկայացրել է ընկերութեան «Սարաղի տղայ» անունով իր հեղինակութիւնը, որ պէտք է վիպական գրութեամբ համարվէր. բայց խմբագրական մասնաժողովը ընդունել է այդ գրութեամբ իբրեւ ժողովրդագրական նիւթ, որպէս զի քիչ վարձատրութիւն տալ: Վարչութեան նախագահը, պատասխանելով այդ խօսքերին, ասաց որ «Սարաղի տղան» տրված է ինչպէս տարի սրանից առաջ, իսկ ժողովրդագրական նիւթերի համար փոքր վարձատրութիւն նշանակված է ներկայ խմբագրական մասնաժողովի կողմից երեք կամ չորս ամիս սրանից առաջ: Պ. Քամախեանին ոչ միայն չէ զրկել ընկերութիւնը, այլ նա ստացել է աւելորդ փող, որը մինչեւ այսօր չէ վերադարձնում: Պարզելով պ. Արասխանեանից մեղադրանքը ամբողջ ոչնչութիւնը, ժողովը նախագահը խորատեց նրան այսուհետեւ զգուշ լինել և ժողով չը բերել գնահատման փողոցային լուրեր:

Անունեան, հաստատելով 1898 թվի նախահաշիւը, ժողովը ընտրութիւններ կատարեց: Վարչութեան գանձապահ վերընտրվեց Արշալուծ-Տէր-Գրիգորեան, իսկ քարտուղար—Կոնստանդին Գիւրաղարեան. վարչութեան մի անդամի տեղ ընտրվեց օր. իշխանուհի Ս. Արդութեան: Խումբագրական մասնաժողովի համար վերընտրվեցին Առաքել Սարգսյանեան և Ստեփան Լիւիսեան (մասնաժողովի նախագահ Ս. Մալխուսեան հրաժարվեց ժողովանդից), իսկ նոր անդամներ ընտրվեցին քմ. Վահան Արծրունի, Համբարձում Առաքելեան և Նրուհուկ Լալայեան: Պէտք էր ընտրել և վեցերորդ անդամ, բայց ժամանակը ոչ լինելու պատճառով, ժողովը չորսը, ընտրութիւնը թողնելով մի այլ անգամի:

ՄՐԳԵՐԻ ՑՈՒՑԱՀԱՆՐԱՅԻՄ

Վերախ, մարտի 29-ին, բացվեց Քիֆլիսում մրցելի ցուցահանդէս կովկասեան Գիւղատնտեսական ընկերութեան դահլիճում: Ցուցահանդէսը գտնվում է մեծ խշխան Նիկոլայ Միխայլովիչի հովանաւորութեան տակ. ցուցահանդէսի պատուաւոր նախագահն է քարոն Ա. Նիկոլայի և նախագահ Վ. Գեղեկի, որը և յայտնեց ցուցահանդէսը բացված: Բացման ներկայ էին կառավարչապետի խորհրդի անդամ Պրիբիլ, ուսումնարանական չորսին հոգաբարձու Կ. Սանովսկի, նահանգապետ Քիկով, փոխ նահանգապետ Կ. Ստեփանովիչ, պետական կառավարների կառավարիչ Ս. Բէկ, երկրագործութեան մինիստրի

բայ արաւ դուռը: Իմ մօրը ես իսկույն ճանաչեցի. նա ինձ համբուրեց, արտասուքը թափեց. նա լեղում էր իմ երեսը. ինչ խօսքեր, ինչ կրթված...

Այդ յիշողութիւնը ընդհատեց պատմութիւնը: Բայց Նաղուհն չուտ պղեց իրան և չարունակեց.

—Մուխտարը էլի դուրս հանեց ինձ, էլի փակեց դուռը և ասաց. «Տեսնում ես, ես քո մօրը քեզ կը տամ, եթէ մի փոքրիկ բան կատարես ինձ համար»: Սա պատմեց թէ ինչ է ուղում: Գեղեկների կարաւանը նա պիտի ուղարկէր Ստամբուլ, բայց ուղում էր, որ այդ կարաւանի գլուխին կանգնած լինէր Վարանդայի ամենազգեցելի աղջիկը, այսինքն քո աղջկան... Միւլէյման-բէկին նա արձամարտում էր և յոյս ունէր, որ նրա ճանկերից կը խլէր սիրուն աղջկան: Փէրին և ես պիտի գայինք ձեր դռների մօտ, պիտի դուրս կանգնէինք քո աղջկան: Այնուհետեւ Մուխտարը գիտէր թէ ինչ կանէր: Սո գնացի Փէրին մօտ և աղաչեցի, որ ինձ օգնէ: Սո գիտէի որ մինչեւ բախտաւորները, այսինքն դուք, լաց չը լինէք, իմ մայրը չի աղաւորի: Փէրին ընդգիծեց և նրան խեղդեցին գիշերը: Սո լաց էի լինում նրա դիակի վրա, չը գիտէի թէ ինչպէս հանգստացնեմ նրա փոքրիկ որբին, երբ եկաւ Մուխտարը: Ժամանակ էր... Այս երեկոյ պիտի փախցնէինք քո աղջկան և ինձ պիտի գցէին իմ մօտ գիւղիկը...

—Այս երեկոյ, բացականչեց Աննա-Խաթունը, ծնկները ծեծելով:

—Փող պատմեմ, մէլքել կ'ին, ինձ մի ընդհատիր... Մուխտարը բայ արաւ իմ աչքերը: Նրա ձեռքերը արիւնոտ էին, իսկ ես թէ և խեղճ ու կարած աղջիկ իմ, բայց հոգի ունեմ, որ պիտի տամ Աստուծուն... Սո իմացայ որ Մուխտարն է սպանել Փէրին...

—Ինչու...

—Որովհետեւ Փէրին սաստիկ ընդգիծեցաւ նրա և յայտնեց, որ ինձ էլ չի թողնի ազատել իմ մօրը. նա պիտի ման գար իմ ետեղի, պիտի

կովկասեան լիազօրի օգնական Ծ. Շիմանովսկի, ընկերութեան անդամներ և ուրիշ անձինք:

Բանալով ցուցահանդէսը, Վ. Գեղեկի արտասանեց մի համառօտ ճառ, որի մէջ ցոյց տուեց ներկայ ցուցահանդէսի նշանակութիւնը: Բազմատեսակ մրցելը, որ հանդէս են դրված, ասեց նա, ապացուցանում են մի բան, որ մեր երկրում կան շատ մրցել, որ աշուղ կերպով մնում են մինչեւ դարուն, առանց կորցնելու իրանց թարմութիւնը. պէտք է ուսումնասիրել այդ տեսակները և աշխատել լաւերը տարածել մեր երկրում թէ տեղական պէտքերի և թէ հեռու վաճառանոցների տանելու նպատակով:

Ցուցահանդէսում գտնվում են մրցել Քիֆլիսի, Գանձակի, Նրեանի նահանգներից, Ջաբաթլիի չրջանից և Հիւսիսային Կովկասից: Հանդէս բերողների մէջ մի բանիսը կարեւորագոյնքեր են, իսկ միւսները մրգավաճառներ: Գրանց մէջ աչքի են ընկնում Հաջի Խոսայի, Սարաղի, Բայսօրցի, Գէօ Խանահեզով, Գիգօ Կոխիսի, Մեղաշիլի, ապագործական դպրոցը և այլն: Ցուցահանդէսում հանդէս են դրված, բացի թարմ մրցելից—չոր մրցել, զանազան տեսակ մրցելի խրտուկաներ ընտրող ներկերով, մրցելի գուհաւոր պատկերներ և բացի այդ ծառատունիք: Այդբարեական դպրոցը հանդէս է դրել մրցել կոտորելու և չորացնելու գործիչներ:

ՆԱՄԱԿ ԳՈՆՉԱԿԻՑ

Մարտի 28-ին Գանձակի քաղաքային ինքնավարութիւնը բուրեց իր գոյութեան առաջին տարին: Նորերս փառաւոր ճաշկերոյթով տօնվեց նրա առաջին տարեդարձը: Արտասանվեցին, ինչպէս ընդունված է այդպիսի դէպքերում, ոգևորված ճառեր, դատարկվեցին բազմաթիւ թասեր ի փառս Գանձակ քաղաքի և նրա երեսմի անտէր ժողովրդի, որին քաղաքային նորաբայ ինքնավարութեան օրդանները նախանձելի եռանդով արդէն մի տարի է, ինչ տանում են դէպի երանելի երջանկութիւն... Անցեալ 1897 թ. մարտին դուռն բացվեց մի չար ճառերով. այս տարվայ մարտին այդ պատմական դէպքի տարեդարձը տօնվեց նոյնպէս բազմաթիւ ճառերով, իսկ ամբողջ տարեկան ընթացքում ձայնաւորների ճառերը այնպիսի առաւելութեամբ էին թափվում քաղաքացիների զիններին, ինչպէս վերջին տարիներին աղէտաբեր կարկուտը նրանց ապրիների վրա: Ինչ բարեբար հետևանքներ ունեցան այդ ճառախօսութիւնները. ինչ չափով թեթևացրին նրանք տնտեսական քաղաքական կուլիան բազմաթիւ ու բազմատեսակ ցաւերը. ինչ չինչեցին այն լարվելի պարոնները, որոնց ժօրէսի ու իրիտերի դափնիները Գանձակի պէս

բռնէր իմ ձեռքը և յետ քաշէր...

—Խեղճ Փէրին... Սո մնէր նրան մի առանձին լաւութիւն էլ չէր արել, որ...

—Նրան երկու բուռը ոսկի առաջարկեցին, բայց նա դրանից աւելի ու կատարեց: Այժմ Մուխտարը ապահով էր. նա պարզ ասաց ինձ, որ այժմ ես աղատ եմ, ոչ ոք ինձ չի խանդարէ: Բայց Փէրին խանդարող չէր. նա խեղճ էր, արդար: Նրա հոգին դեռ չէր դնացել երկինք և հասկացնում էր ինձ թէ ինչ պիտի անեմ: Մարթն ոտաբորբով, ձիւնեքով մէջ... Ո՛վ պիտի վրէժ ձանդ, ո՞վ պիտի պատմեմ մարդասպանին: —Սո, միայն ես... Փէրին մի ուրիշ սրտացաւ բարեկամ չունէր... Սո ես եկայ, բայց այստեղ եմ, իսկ նա սպասում է դրսում... Գոհեցրել պիտի փակեցեք, նա դե է, ներս կը մտնի, և այն ժամանակ անդամը Փէրին չի հանգստանայ գերեզմանում...

—Ուրբան Սատուած, այս անգամ էլ խղճաշիլ մեղ, աղաղակեց Աննա-Խաթունը և էլի սկսեց խօսել իր ծնկներին:

—Սո մեղաւոր եմ, քաղաքացի Նաղուհն:—Ապա մեր, մէլքել կ'ին, եթէ մի քաղաւոր է մի աղջիկ, որ իր մօրը ազատել էր ուղում, նա կը քաւէ իր մեղքը: Սո գիտեմ սարսափելի բաներ: Լսեցեք, գարնանը այստեղ մեծ կոտորած կը լինի... —Այստեղ, մեր դիւղում, միաժամանակ հարցրին մայր ու աղջիկ:

—Նրա օսմանցու զօրը կը վերադառնայ Պարսկաստանից, բէկը, ձեր փեսան, կը քանդէ ձեր տունը, Մէլքը-Աւանի տունը... Մեծեր, մէլքերը չեն մնայ Գարաբաղում... Մուխտարը աչք է դրել Մէլքը-Աւանի աղջկաների վրա էլ: Նա պարծնում էր Սմէլգին, իսկ այս ձեր չուրճ ծիծաղում էր...

—Բեզ մօտ էր պատմում:

—Այո, ինչ կայ... Ամենքդ ինձ խնկել էիք անուամբ... Խեղճ, օհ, ոչինչ չի հասկանայ և եթէ պատմէ էլ, ո՞վ նրան կը հաւատայ... Խեղճ... Ինձ ուղարկեց Մէլքը-Աւանի մօտ. այժմ

մի խուլ անկիւնում անգամ հանգստութիւն չեն տալիս: Համարձակ կարելի է ասել, որ շատ քիչ բան, եթէ չասենք ոչինչ:

Քաղաքային ինքնավարութիւնը իր գոյութեան առաջին տարվայ ընթացքում զբաղված է եղել բերօքկրտական գնահատման կարգեր մտցնելով իր ներքին կեանքի մէջ, չին ու նոր դարձաններ քառու տալով, քաղաքի համար եկամուտի նորանոր աղբիւրներ հայթայթելով, որոնք իրանց ամբողջ ծանրութեամբ ընկել են ազգաբնակչութեան չըքաւոր դասակարգի վրա. իսկ սա առանց նոր հարկերի էլ արդէն տնտեսական քաղաքական անդունդին է հասել, չորհրդի գլխաւորական վերջին տարիների կարկուտների, երաշտի, հայր թանգութեան, առւտրի թուլութեան ու այլ բնական և արհեստական պատուհանների: Վերջին տարին մասնաւոր այնպիսի չարիքներ երևան հանեց, որ քաղաքային վարչութիւնը պարտաւոր էր գոնէ փորձեր անել նրանց առաջն առնելու: Նկեց սկզբից կամ նրանց կորստաբեր հետևանքները թուլացնելու համար: Եթէ այդ չաջողվէր նրան, գոնէ նա իր բարոյական պարտաւորութիւնը դէպի ազգաբնակչութիւնը կատարած կը լինէր. մեղքը կը մնար միայն անյաղթելի հանգամանքների վրա: Ձմեռվայ սկիզբներից արդէն հացի թմանկութիւնը, գլխաւորապէս արհեստական, յետոյ վաւերիքի, նոյնպէս ասպարէզ եկած ոչ իբրեւ բնութեան պատուհան, իրանց անտանելի ծանրութեամբ ընկան ամբողջապէս ազգաբնակչութեան աղքատ դասակարգի վրա, իսկ քաղաքային վարչութիւնը մատ մատի չը խփեց այդ ջառմանի չարիքների առաջն առնելու համար և այսօր էլ նրա անտարբերութիւնը դէպի չունեւոր խաւերը շարունակվում է:

Մի օրպէ գոնէ պէտք է յիշել, որ քաղաքային ինքնավարութիւնը միայն ունեւորների, զուսպի բազմաթիւների վրա բազմող աղաների բարօրութեան համար չէ գոյութիւն ստացած, այլ նա կոչված է աւելի բարձր նպատակների համար, որ նրա առաջ պէտք է միշտ դրած լինի քաղաքի ամբողջ ազգաբնակչութեան բարօրութեան հարցը, առանց խտրութեան ցեղի, կրօնի ու դասակարգի: Գէպի չունեւորները նա աւելի պարտաւորութիւններ ունի, քան դէպի ունեւորները, որոնք այստեղ առաջինների աշխատանքը չահագործող չնչին փոքրամասնութիւն են կազմում: Մեր ձայնաւորների մէջ կան բարի ցանկութիւններով օժտված մարդիկ, որոնք անշահա փոքրամասնութիւն են կազմում. մեծամասնութիւնը իր անձնական շահերի չրջանից դուրս բաներ չառն էլ չէ ձանաչում, նրանց հետ գլուխ չունի: Մտեղիկէն տարրը դուստրի մէջ շատ անհաւան է. կան բարձրագոյն կրթութիւն ստացած ձայնաւորներ, բայց մի քանի հատ միայն: Նախաձեռնող ոգի նրանց մէջ չէ նկատ

մուկ է, բայց առաւօտեան... Սո կը վազեմ, կը պատմեմ նրան... Սո շատ բան գիտեմ... Միայն մի բան եմ խորում, մէլքել կ'ին. ասա քո եղբորը, որ հաւատայ ինձ, ասա որ խնկին էլ հաւանում է և, ինչպէս է հաւանում...

—Ոչ ոք չի համարձակվի քեզ խնկել անուանել, ասաց Գայիանէն:

—Իսկ խնկել չես, Նաղուհ, հաստատեց Աննա-Խաթունը մի գործակալից ձայնով:—Այսօրվանից դու մեր բարեբարն ես, խեղճ աղջիկ... Սո չեմ մոռանայ քո արածը...

Այդ խօսքերը աւելի սաստկացրին հոգեկան այն սաստիկ յուզումները, որ ցնցում էր Նաղուհին ամբողջ պատմութեան ժամանակ: Ծանկարծ նա լաց եղաւ մի դարհուրելի ձայնով և ասաց.

—Բայց իմ մնացը...

Գայիանէն չորեք նրա կողքին, մի թևով զգրկեց նրա պարանոցը և իր դէմքը մօտեցրեց նրա դէմքին: Նա չնչում էր նրա ականջին դեղեցիկ խօսքեր, գուրգուրում էր, յոյսեր էր ներշնչում: Նաղուհն չէր լսում. յետ դարձնելով իր դէմքը, նա ըսեց իր չրթունքները Գայիանէնի թշնիրին և ասեց նուազած ձայնով.

—Ինձ փակիր, քոյրիկ... Պինդ փակիր, մի թողնիր, որ այս գիշեր դուրս գամ... Նա այստեղ է... գիւղում... Մայրս...

Նա սաստիկ դողաց և կախ ընկաւ Գայիանէնի թևի վրա: Աննա-Խաթունը բռնեց նրա ձեռքը և կանչեց.

—Ձուր...

Բայց Գայիանէն պինդ խտտեց նրան և դուրս իր կախ արաւ նրա դաշկահար դէմքի վրա: Նրա սուր շրթունքները դեռ միմեկն էին.

—Մայրս... Մէլքը-Աւան... Մէլքը...

Արտասուքները ընացան Գայիանէնի աչքերում և ծածկեցին այդ բազմապարսպ դէմքը:

—Դո զոհ ամենից մեծն է, խեղճ Նաղուհ, ասաց նա խորին լուսութեան մէջ...

(Կը շարունակվի)

վում, բարձր թվաքանակ ևս առաւել: Ինտելի-
գէնտ ոյժերի կատարեալ բացակայութեամբ փայ-
լում են թուրքերը, որոնք նիստերի ժամանակ
լում են թուրքերը, որոնք նիստերի ժամանակ
լում են թուրքերը, որոնք նիստերի ժամանակ

Ս. Տէր-Աւետիքեանց

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՈՒԹԱՆ

Բոստով Գոնի վրա, մարտի 25-ին

Սուտ չէ ասած, թէ բարի օրինակը անպատու
չէ մնում: Կարգալով «Մշակ» № 46-ի մէջ տպւած
լում են թուրքերը, որոնք նիստերի ժամանակ
լում են թուրքերը, որոնք նիստերի ժամանակ
լում են թուրքերը, որոնք նիստերի ժամանակ

Ի դիմաց ճակերդային մասնակցողների
Խաչիկ Վարդապետեանց
Յովսէփ Թանուքեանց
Կարապետ Բրիւլաբաճեանց

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

Մարտի 28-ին, չարաթ օր, կէս օրին թիֆլիս
հասաւ Վրաստանի նոր եկզարի Պալատին: Քա-
ղաքի սահմանում էկզարի ընդունեց թիֆլիսի
ոստիմանդները, այդուհի նոստերով պատրաստ
ված առանձին կառքան, որին հետեւում էին
կառավարչական պահակ կողակները, էկզարի
եկաւ Քաջկէթի եկեղեցին, ուր նրան դիմաւոր-
եցին թիֆլիսի նահանգապետը, ազնուականու-
թեան նահանգական պարագլուխը, քաղաքա-
պետը և ժողովրդի խառն ընդունելի: Սկե-
զեցու մուտքում քաղաքապետը ներկայացրեց
աղ ու հաց հետեւալ խօսքերով: «Թիֆլիս քա-
ղաքի կողմից ողջունում եմ ձեր բարձր սրբադ-
նութիւնը և բարի գալուստ մաղթում և, սովո-
րութեան համաձայն, մատուցանում եմ աղ ու
հաց: Մեր քաղաքի ամբողջ ազգայնականութիւնը,
առանց ազդուութեան և կրօնի խտրութեան,
խնդրում է ձեր հովանապետական օրհնութիւ-
նը և հաւատում է, որ ձեր սրբադնութիւնը
կը հանդիսանայ ազդու բարութեան, սիրոյ և
կերպարութեան բոլորի համար Աստուծու և Քրի-
ստոսի անունով»: Քաջկէթի եկեղեցուց էկ-
զարը գնաց Սիօնի տաճարը, ուր մի քանի
խօսքերով օրհնեց ժողովուրդը և ապա գնաց իր
բնակարանը: Վրասի օր, մարտի 29-ին, էկզար-
իւր այցելութիւն տուեց Կովկասի կառավարչա-
պետի պաշտօնակատար դեմքերալ Ֆրեյդլին:

Հրաւիրելով ընթերցող հասարակութեան ու-
շադրութիւնը Բոստովից գրած «Նամակ խմբա-
գրութեան» վրա, մենք հարկաւոր ենք համա-
րում մի փոքրիկ առաջարկութիւն անել Հրա-
տարակարգութեան երկու յարգելի
նուիրատուներին՝ պ. պ. Պոլոսեանին և Բաղա-
րեանին: Շատ լաւ է, որ այդ գումարի մի մա-
սիլ ինչպէս արդէն նախագծել է պ. Պոլոսեան,
պիտի հրատարակել ժողովրդական-մանկական
գրքեր, այսինքն այնպիսի գրքեր, որոնք պիտի
տարածվին բոլոր ժողովրդի մէջ: Մենք կը ցան-
կանայինք, որ մնացած գումարով գրաւ կան
մրցանակ նշանակվել, ի հարկէ, Հրատարակ-
չական ընկերութեան որոշմամբ և այդ մրցանա-
կին տրվել «Վրիգոր Արքեպիսկոպոս մրցանակ» ա-
նունը, ի պատիւ այն սերտ կապի, որ կայ Արքե-
պիսկոպոս անունով և հայոց նորարարի գրականու-
թեան մէջ, և ի յիշատակ այն մասնակցութեան,
որ ունեցել է հանգուցեալ Արքեպիսկոպոսի՝ այդ ըն-
կերութեան սկզբնաւորութեան մէջ:

Մարտի 29-ին, կիրակի, կայացաւ երբ, Մեր-
դոնիները և ընկ. նախարարականութեան ընկե-
րութեան բաժնետէկերի տարեկան ընդհանուր
ժողովը, որ միաձայն որոշեց յատկացնել 25,000
լումբ միանուագ նպատակ թիֆլիսի ապագայ պոլի-

տէխնիկական: Բացի այդ նուէրից, ժողովը որոշեց
1,000 լումբ տալ տեխնիկական ընկերութեան
Բագուի բաժնին, 3,000 լումբի հայոց Կաթողի-
կոսին՝ Բագուի այցելելու առիթով, 300 լ. Բա-
գուի հայոց աղքատներին, 500 լ. Բագուի Բա-
րեգործական ընկերութեան, 300 լ. Թիֆլիսի
գիշերային ապաստարաններին, 500 լ. Թիֆլիսի
Բարեգործական ընկերութեան, 500 լ. մանուկ-
ների խնամատար ընկերութեան:

Էջմիածնից ստացած մեր տեղեկութիւննե-
րից երեւում է, որ խորհրդի նախագահ Ստեփանէ
և Բագրատ վարդապետ Թաւադարեան չեն ու-
ղարկվի Պարսկաստան: Ատրպատականի առաջ-
նորդի և Սալմաստի յաջորդի պաշտօններին հա-
մար յարմար մարդիկ չը կան Էջմիածնում: Ար-
ժանաւոր մարդկանց սով է: Բայց ով է մեղա-
ւոր, որ Էջմիածնի տարրիները ընթացեալ խորթ
մայր է եղել փոքր ի շատէ արժանաւոր մարդ-
կանց համար, չէ մտածել, որ միայն տղէտնե-
րին խրախուսելով վերջ ի վերջոյ կը գայ այն
անեղանելի դրութիւնը, երբ մարդ չի լինի որ և
է պատրաստանաւոր պաշտօն վարելու համար:
ձեռք է, Էջմիածնի մի առանձին հող է տարել
արտասահմանեան աստուածաբանները պատրաս-
տելու համար, բայց սրանք ժողովրդի համար
չեն, այլ «միաբնակութեան և երկաքանակութեան»
մասին գիտնական վիճաբանութիւններ վարելու
համար: Եւ ան աչմով, երբ հարկաւոր են մար-
դիկ ժողովրդի իրական ցաւերին օգնելու հա-
մար, Էջմիածնից արդարանում է նրանով, որ
չը կան այդպիսիները: Բայց քրտնեղից պիտի
գան դրանք, միթէ քարերից պիտի յարուցվին
Նեոլիթի հրամանով:

Բագուի դռնայի ուսումնարանական յանձնա-
ժողովը, քննելով թիֆլիսի դռնայի առաջարկու-
թիւնը՝ ապագայ պոլիտեխնիկական նպատակ
յատկացնելու մասին, ինչպէս հաղորդում է
«Kaspi» լրագիրը, եկել է այն եզրակացու-
թեան, որ կարելի է պոլիտեխնիկական բանալ
Բագուի մէջ: Յանձնաժողովի անդամ Հաչիկ-Ջեյ-
նալ-Արքիւն-Թաղիւն խոստանում է նուիրել 100
հազար լումբ, իսկ միւս անդամ Վեդիքով խոս-
տացաւ տալ տարեկան 1,000 լումբ: Այդ ա-
ռաջարկութիւնը կենթարկվի դռնայի քննութեան:

ԲԱԳՈՒԹՅՈՒՆ մեզ գրում են. «Մեր երգիչ Ն.
Շահաբեանը մարտի 15-ին տուեց հրաժեշտի
կոնցերտ, որ մեծ աջողութեամբ անցաւ: Մի
խումբ համակողմ երիտասարդներ կրկին անգամ
առիթ ունեցան համադրելու, որ երգիչը չօ-
ղաչելի կերպով առաջարկութիւն է անում,
մանաւանդ ուսուցիչ երգեցողութեան մէջ: Ի նը-
շան համակողմեան երգիչը նուէր ստացաւ իր
մեծադիր պատկերը, որ նկարել էր երիտասարդ
նկարիչ Ա. Շահաբեանը, որ նոր աւարտել
է Պետերբուրգի գեղարուեստական ձեռնարանը:
Պ. Շահաբեանը երկէ ձեռնագրա՝ ընկաւ Գան-
ձակ, ուր պիտի տայ մի կոնցերտ, մասնակցու-
թեամբ երգչուհի օր. Ա. Վիկտորովայի, որը
Բագուում լաւ տպագրութիւն թողեց իր թարմ
և դուրեկան ձայնով:

ԲՈՐԺՈՍԻՅՈՒՆ մեզ գրում են մարտի 26-ից.
«Կար գետը մի գիշերվայ մէջ սաստիկ մեծացաւ.
Նրա ալիքներն զո՛ւ գնաց ակաղաքալացի մի
խեղճ սպալական, որ մի մեծ և թշուառ ընտա-
նիքի յոյսն ու ապաւնին էր: Դիակը չը կարո-
ղացան գտնել:

ԷՋՄԻԱԾՆԻՅՈՒՆ մեզ գրում են, որ Ղարաբաղի
թեմի նոր կառավարիչ Անանիա եպիսկոպոս Հա-
մազապետեան ճանապարհվեց Եւֆրատ: Շամախի է
գնում Գանձակի բնակիչներին:

ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՆՈՐ ՄԵՐԿԱՅՈՒՄԵՐ

Զօլայի դատը նորից գրաւում է ընդհանուր
ուշադրութիւնը: Պարիզի «Siècle» լրագիրը տպել
է մի դիպլոմատի մերկայացում, որ հաստատում
է, թէ Էստրեսպոն 1892 թվից սկսած յանձնել է
գլխավորական գործակալ Շվարցկովսկին 160 ռազ-
մական գովառմաններ, թէ մի տարվայ ընթացքում
հաւ ստացել է 80 հազար ֆրանկ և թէ Իրեյիտու
անմիջ է: Այդ բաւական չէ. մի նոր, աւելի
կարեւոր յայտարարութիւն անում է Լոնդոնի
«Westminster Gazette» լրագիրը: «Մենք լսել
ենք, ասում է լրագիրը, որ Էստրեսպոն 1892 թվից
է մի քանի տարեկան, որ եթէ աշխույժ, զարմա-
նալի մերկայացումներ պիտի առաջ բերի: Լոնդոնի
կառավարի մի ազդեղիկ անգամ, որի անունը
գիտ կարելի չէ անուանել, ըստ երեւոյթի, ա-
պացոյցներով շատ մեծ պաշար պէտք է հայկա-
թէ: Զօլայի ընթերցող գեւ. փակ է, բայց շատ

շուտով մենք կը լսենք մի յուզիչ մերկայացում
Իրեյիտուի գործի մասին:
Մայր Էստրեսպոն, ինչպէս հեռագրում են
«Новости» լրագիրը, խոստանում է պատասխան
տալ այն մերկայացումների առիթով, որ տպել է
«Siècle» լրագիրը:
Վճռալինք դատարանի վճիռը մեծ յուզմունք
է պատճառել գլխավորական դատակարարին և այն
մարդկանց, որոնք ուղարկւում են Զօլայի անպատ-
ճառ դատապարտված տեւանել: Պատգամաւորնե-
րի ժողովում խիստ յարձակումներ եղան ընդ-
հանուր պրօկուրոր Մանոյի դէմ, որ վճռալինք
դատարանում յայտնել էր թէ Զօլայի դատը
սկզբից մինչև վերջ անկանօնութիւնների մի
շարք էր: Պատգամաւոր Նիշէ, նախկին բուլան-
ժական, պահանջեց, որ պրօկուրոր Մանո հե-
ռացվի պաշտօնից: Բայց նախագահ Բրիտոն
բողոքեց այդ խօսքերի դէմ, ասելով որ Մանո
անկեղծ հանրապետական է և ծառայել է իր
հայրենիքին բարեկոյժութեամբ:

ՆԱՄԱԿ ԵՐԻՊՏՈՍԻՅ

ԱՆ Է ՔԱՆԴՐԻԱ, մարտի 20-ին

Այստեղի երիտասարդութիւնը ձեռնարկած է
մատենագրարանի մը հաստատութեան: Գլխաւոր
կէս նպատակն է պիտի ըլլայ հետազոտել հաւա-
քել եւրօպական ընդունիչ հրատարակութիւնները
հայոց մասին: Յատկապէս վերջի տարիներու
դէպքերը ուշադրաւ ըլլալով, ընկերութիւնը պի-
տի աշխատի նախ անոնց վերաբերեալ տեղեկու-
թեան, որոնք և մասամբ օրաթերթները հաւաքել:
Յետոյ ետ դառնալով պիտի ժողով ամեն տե-
սակ հրատարակութիւնները:

Մատենագրարանի ընկերութեան կանօնադրու-
թիւնը Էջմիածնի խրվելով կաթողիկոսական
վաւերացումին պիտի ենթարկվի: Այսպիսի հաս-
տատութեան մը օգուտներուն վրա խօսելը աւե-
րբ է: Տեղ մը ամբողջ ունեւանք մեր կենսալին
վերաբերեալ գրեւորներու հաւաքածոյ մը, ո-
րուն կարելի ըլլայ դիւրութեամբ դիմում ընել:
Պատմագիրները, հրապարակագիրները մասնա-
ւանդ կարօտ են այդ հաւաքածոյին: Միայն յա-
ջողութիւն չի մաղթենք ձեռնարկին, այլ մոտա-
բերենք, թէ մաղթանքը գործով կրնայ յաջողու-
թեան վերածվի: ***

ՆԱՄԱԿ ԱՄԵՐԻԿԱՅԻՅ

Փ Ր Օ Վ Ե Մ Ե Ն Ա, մարտի 10-ին

Օրվան ինչիկը որ բերն են: Ամենուրեք
հանդիմանութիւններ: Մինչև ցարդ Ուստրելի-
Պրօվինսի մէջ և չրվակայնեքէն 1,000 զօլարէն
աւելի դրամ հանգանակվեցաւ: Վալիսի և Մաշ-
տոց վարդապետների նախաձեռնութեամբ և
զրկվեց Կ. Պոլսի պատրիարքարան և Խարբը-
րի որբանոցը: Հետզհետէ ընկերութիւններ և
խմբակներ կը կազմվին, և որբերու օգուտն հան-
դիմանք ու ներկայացումներ կը կարեւորվին:
Զօր չարաթ առաջ Նիւ-Եորքի մէջ «Որբանոց»
Հայ Կ. Ն. հաց ընկերութիւն» մը կազմվեցաւ:
Տիկնանց ընկերութեան նպատակն է իր անուամբ
որբանոց մը բանալ ըստ Հայաստանի մէջ, իսկ
առ այժմ որոշեց այս տարի վեց որբ պահել
իր իրենց ընկերութեան որբերը՝ մայր երկրին
ազգային որբանոցներէ մէկուն մէջ:

Ուստրելի Ս. Փրկիլ եկեղեցուց Ազգային լա-
ւանք ամեն կիրակի երեկոյ կուսնեայ նոր խօ-
սողներ և վիճաբանութիւններ. «Ուստմական
խորհուրդ», կազմված առանց կրօնի խտրու-
թեան, միշտ նորութիւններ կը խորհի: Երկեւ
բազմութիւնը միշտ լին է ժողովարանում:
Անցեալ կիրակի խօսեցաւ տիկին Սարկաւազեան:
Առաջին անգամ էր, որ հայ կին մը Ուստրելի
լաւանքի բնակի կը խօսէր: Սրան անկող դեղու-
նու չը կար: Հանդիմանք անպակաս են այդ
սրահին մէջ: Մի քանի չարաթ առաջ ալ Ուս-
տրելի տիկնանց ընկերութիւնը հող տուաւ իր
անդրանիկ հանգէլը՝ յորում ամեն կարգադրու-
թիւն տիկնանց ձեռքով եղաւ: Նոյն այդ որահի
մէջ թաղարաններ մերկայացում պիտի ըլնի: Պի-
տի ներկայացանքն Նիւեքսերի մը որբերութիւնը
ի նպատակ որբոց: Զատիկին վերջն ալ բողոքակա-
նաց պատուին մեծ նուագահանդէս մը պիտի
տայ ի նպատակ որբոց: Ներկայացումներ, հան-
դիմանք կը տրվին նաեւ Փրօվինսի, Պոսթօնի
և Նիւ-Եորքի մէջ:

Նիւ-Եորք լաւ քարտուղ եկեղեցական շուհե-
նալով տեղական հոգաբարձութիւնը Էջմիածնի
Կաթողիկոսին դիմելով՝ կարող եպիսկոպոս մը
ուղարկել: Կաթողիկոսը պատասխանելով այդպի-
սի եկեղեցական մը զրկելու անուանելի դը-
ժակարութիւնները՝ թեղադրած է հրաւիրել այժմ
Մարտիկանք գտնվող Իսթիւնեան Գեորգ Ժ. վա-
րդապետը: ***

ՆԱՄԱԿ ՊԱՐՍԱՍՏԱՆԻՅ

Ռ ա շ տ, մարտի 21-ին

Վերջապէս երկար տատանումներ յետոյ,
կառավարութիւնը Գլխաւոր նահանգապետ Նա-
նակեց Աղա-Բաղրին, Էլզաբէթ-Սալթանէ տի-
ղուով, որ առաջ Ղազարի դատաւոր էր: Էլ-
զաբէթ Սալթանէն թէ և զրեկ կարող անգամ չէ
իմանում, բայց խեղճ մարդու հոգակ ունի: Հաս-
նելով Ռաշտ, նրա առաջին գործը եղաւ մի յայ-
տարարութիւն կայնել պատերին, թէ պարսկի-
ներից ով համարձակվի մի հայի կամ եւրօպա-
ցու անպատեւել, կենթարկվի ամենախիստ տու-
գանքի և պատժի: Երկրորդ օրը յայտարարեց,
որ մի «չահի» դրամը կէս չահի արժէ. և այդ-
պէս էլ եղաւ: Ի նկատի ունենալով միջերջների
թանդութիւնը և ժողովրդի անել գրութիւնը,
նահանգապետը իւրաքանչիւր համբարի կանչում
է և հրամայում ամեն ինչ էժան ծախել, սպառ-
նալով հակառակ դէպքում՝ ամեն ինչ իր ձեռքն
առնել: Ամենքն էլ քաշվում են նրանից, որով-
հետեւ նա չափից դուրս խիստ մարդ է: Ժողո-
վրդի ուրախութեանը չափ չը կայ, եթէ միայն
չը փոխվի:

ԱՐՏԱՔԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

Նիւ-Եորքի լրագիրները հաղորդում են, որ
Կուբայի յեղափոխական դաշնակցութիւնը Նիւ-
Եորքում առաջարկում է ապստամբներից 30,000
հոգի ուղարկել Հաւանայի դէմ: Միացեալ-Նա-
հանգները գէշք և միթէր կը հայկային այդ
զօրքին:

Սօֆիայից հեռագրում են «Temps» լրագիրը,
որ մակեդոնական կենտրոնական կոմիտէն մը-
տաղիւր է շուտով դուստրել մակեդոնական ըն-
կերակցութիւնների պատուիրակների ժողով և
ուղղել մեծ պետութիւններին մի յիշատակագիր,
պահանջելով, որ ընթերցանի ժողովին օմանեան
կայսրութեան և մանաւանդ Մակեդոնիայի մէջ:

Կ. Պոլսից հեռագրում են, որ ֆրանսիական
դեսպանը ուղղել է Բ. Պրան մի յիշատակագիր,
որով պահանջում է 500,000 ֆրանկ վարձատ-
րութիւն այն վանքների համար, որ դաւանա-
կրօնական հաստատութիւններ կրել են Անատո-
լիայում կոտորածների ժամանակ: Բացի դրանից
դեսպանը իրան իրաւունք է վերապահում պա-
հանջել վարձատրութիւն և այն վանքների հա-
մար, որ կրել են աւետարական շահերը:

Կ. Պոլսից հեռագրում են, որ Ջէզկայում
արդէն ժամտախկն երեք դէպք է եղել: Ջէզկա
ուղարկվեց մի լրագր քանձաժողով ժամտախ-
տի տարածումը խափանելու նպատակով:

Տրանսկապ հանրապետութեան նախագահ
Կրիլեք ուղարկել է Գրադոսովին մի հեռագիր,
որի մէջ արտայայտում է նրան ամենախորին
ցաւակցութիւն և յոյս է յայտնում, որ երեւելի
պետական գործիչը կառողջանայ:

ԻՍԱՌԵՐ ԼՈՒՐԵՐ

Եւրօպայի զանազան տեղերում այս տարի
դեղին և կարմիր ձիւն է եկել: Այդ տեսակ ձիւ-
նի վերլուծութիւնը ցոյց է տուել, որ դեղին և
կարմիր գոյները հետեւաք են հանքային փուխ-
ների, որոնց բաղադրութիւնը ցոյց է տալիս թէ
օդը նրանց բերել է շատ հեռաւոր տեղերից:

«Правительственный Вестник» լրագիրը հա-
ղորդում է, որ Իտալիայում անգլիկ հետաքր-
քութիւն է յարուցել Վենետիկի վանքերից մէ-
կում գտնված մի հին ձեռագիր: Ձեռագիրը, որ
16-րդ դարի կէսում է գրված, մի կանդիդատ
յիշատակարանն է. այդ կանդիդատը ուղարկված
է եղել Վենետիկի Կրետէ կղզու ժողովրդի կող-
մից, իբրեւ առեւտրական պատրաստուր: Այդտեղ
նա ծանօթացել է Շեքսպիրի Տերու Օտէլլոյի հետ
և այդ պատճառով նրա յիշատակարանի ամե-
նահետաքրքրական մասը կազմում է հոգակաւոր
մալիի կեանքի և արկածների պատմութիւնը:
Յիշատակարանը մանրամասն պատմում է, թէ
ինչպէս Օտէլլո եկաւ Վենետիկ, ինչ գլխաւորա-
կան քաղաքործութիւններ կատարեց, ինչպէս ա-
մուսնացաւ, գնաց Վիպրոս կղզին և ինչպէս
վախճանվեց, այնպէս որ կատարեց պատմու-
թեան մէջ իսկական Օտէլլոն շատ տարբերվում
է Շեքսպիրի ստեղծած հերոսից: Ինչ վերաբե-
րում է Կեղեղեմնային, նոյն կրեւտացին, իբրեւ
ակահատես վրայ հաղորդում է, որ Կեղեղեմն-
յան Օտէլլոյի մահը յետոյ գեւ. երկար ապ-
րել է:

ՄՇԱԿԻ ՀԵՌԱԳԻՐՆԵՐ

ՌՈՒՆՍԱՅ ԳՈՐԾԱԿԱԼՈՒԹԻՒՆԻՅ

ՊԵՏԵՐԲՈՒՐԳ, 28 մարտի: Մարտի 27-ին, Դա-
նիայի թագաւոր 80-ամեակի առիթով, Բարձ-
րագոյն նախաճաշակին Ձեմբային պալատում
հրաւիրված էին զանազան դեսպանը և դես-
պանութեան քարտուղարը իր ամուսնով, ար-
տաքին գործերի մինիստրը, Կայսերական պա-
լատի մինիստրական կառավարիչը և ուրիշ-
ները: Թագաւոր Կայսրը նախաճաշի ժամանակ
առաջարկեց Դանիայի թագաւորի կենսագր:

Типографія Грузинск. Издат. Т—ва, Лорисъ-Мелик. ул. № 13